

вѣчно събогомъ (*un éternel adieu*). *ib.* 116. Послѣ си отиде безъ да рѣче съ Богомъ. *Л. Д.* 1875 *p.* 135. Съ Богомъ, Анджело; подойди нѣкой пѣть и при мене долѣ. *ib.* *p.* 148. Иди збогомъ. *Ч.* 164. „Остани съ Богомъ, братъ ми Никола!“ — „Айде сосъ здравіе хъбава Ана!“ *В.* 212. „Добро утро, стара Майко!“ — „Дай Богъ добро, мили сыны!“ *ib.* 331. Имамы дребна нѣжна дѣчица На тѣхъ си нашо! милость стори! Не ги на клѣт' уставий вдовицѣ! На права Бога (*противъ Бога праведнаго*) смъртъ ты не твори! *Гн.* 39. Милчю си е патилъ много пѣте, на права Бога, отъ селско развращени дечурлига, за то и бягаше отъ тѣхъ. *Зк.* 111. 2) богови *мн.* о *Богъ и сонмъ ангеловъ*, превратившихъ мраморную плиту, носимую сиротою Яною на ея чревь, въ ребенка: Ъ го кърстие е машко-но дете 'си-те бого'и, И го донес'ве сиротѣ Янѣ И гоца'ала сирота Яна За три месеци 'си-те бого'и. *М.* 67. 3) небо: Той живѣаше на конь, спѣше на сѣдло, не подъ чадъръ, а подъ Бога. *Р.* 29. Плюсна да плачитъ, дури до Бога, Дури сѣ чула глас-отъ на Бога, *М.* 67. Чукъ чукъ лобода, падна тесла отъ бога, удри баба по нога. *М.* 665. Кой-то хвърга камень възбога, пада на главѣ-тѣ му. *Ч.* 175. Захващася бой до Бога. *Ч.* 80. Голѣми буци отъ рѣтове подфърлени възбогъ, навредомъ падаха толкосъ често като градушка. *РА.* 56. Извика гора до Бога, И отъ гора-та дремъ-то, а отъ дремъ-то лискята И отъ земя-та трева-та, отъ кладенци-те вогъ-то. Извика Иначе до Бога низъ тая гора зелена, Изъ висока-та планина: „трай ми, горо ле, не плачи“. *М.* 220. Глава ме боле до бога, Не можамъ да ти зборувамъ, Ни съ очи да те погледамъ, Ни съ глава да ти помахнамъ“. *ib.* 386. Този дымъ ся извышяваше по възбогъ морското крайбрѣжіе. *Х. I.* 56. Конятъ разпери едно крыле и хвъркна съ мене възбогъ до толкосъ силно що бѣхъ истрепналъ отъ страхъ. *ib.* 172. *См. подъ слл.*: останѣ, слѣнце, нишѣ, сѣкамъ, милъ, златенъ, вишни, слава, помогнѣ, рай, живи, простѣ, рекѣ, дамъ, убиѣ, донесѣ, Самогледниѣ, възбогъ.

Водежъ *с. м.* колотѣе: Ако ся оплаква болникъ-тъ отъ бодержъ, то дамакынка-та трѣбова да му даде да пие топлъ чай отъ лайкучѣ. *Л. Д.* 1870 *p.* 191. Престана да дыха, захванаха го бодержи. клюмна главата си. *РА.* 80.

Воделичина *с. ж.* произв. отъ бодилъ — терновый кустарникъ: На подобни почви растатъ само махъ, кошуди, диво пере, боделичина и пр., които нѣматъ почти никаква цѣнность. *Л.* 369.

Бодилъ *с. м.* терніе, остріе: С бѣл ѣ бодил (*зѣмля-та въ гърне-то*) подклада. *Д.* 8, 40. Зѣмий-те живи ловене, Със бѣл си бодил бо-